

*

Въ кжщи настана голѣма тревога.

Късно следъ обѣдъ майката надникна въ детската стая. Тя бѣше праздна. Презъ отворения прозорецъ навнѣ висѣше чаршафъ. Майката изпищѣ ужасена и погледна надолу.

— Господи! какъ е могълъ да скочи отъ тази височина? Райно? Райно?

Изплашената слугиня притича.

— Иди бързо въ дюкяна при господаря си! Кажи му още сега да дойде!

Майката се загърна въ шала, обиколи изъ градината, надникна въ бараката.

— Нѣма го! Кжде ли е отишелъ въ тоя дъждъ?

Свечеряваше се, а отъ Илия нѣмаше никаква следа. Търсиха го въ училище, на игрището, у роднини и приятели. Напраздно. А вече съвсемъ се стъмни. Прибраха се измокрени, изплашени. Майката тичаше безпаметна изъ стантѣ.

— Момчето ми! Милото ми момче! Илия, мами, какво си сторилъ.

— Утре ще го намѣримъ — помжчи се да я утеши бащата, но самъ едва сдържаше сълзитѣ си.

Не мигнаха презъ цѣлата нощъ. Едва дочакаха утрото. Тъкмо бащата се готвѣше да излиза, звънецътъ рѣзко прозвѣни.

— Господарю, дошелъ е единъ човѣкъ съ пушка — обади се прислужницата.

Майката като вихрушка изкочи навнѣ.

Бѣше горскиятъ пазачъ.

— Синъ ми!

— Намѣрихъ го въ колибата при кладенчето.

— И не го доведе! — извика разтреперанъ бащата.

— Момчето не може да стане. Вдървило се отъ студъ нощесъ. Дрехитѣ му мокри.

— Господи!